

lálta. A másik, amikor kötényében a szegényeknek szánt kenyérdarabok rózsákká változtak.

Lehet-e ma magyar leánynak méltóbb példaképet választani Árpádházi Szent Erzsébetnél, amikor ma is megszorozódott a szegények, az elhagyottak száma s annyi éhező, nélkülöző, nyomorgó, testi és lelki betegségben szenvedő eseng irgalmas cselekedetünkért, jó szívvvel adott alimizsnánkért. Megtanulhatjuk példájából azt, hogy soha sincs olyan kevés, amiből még adni ne lehetne egy nálunk szegényebbnek.

Kedves Gyermekeim! Magyarországot, a mi édes hazánkat egy régi ének virágos kertnek nevezi. Ma nem virágos kert a mi szegény hazánk. Virágait letépdésték földjeiről, elrabolták minden kincsét. Forduljunk hát Szent Erzsébethez, segítsen kérni nekünk, szegény magyaroknak igazságot, a régi Magyarországot, jobb, emberibb megélhetés minden magyarnak. Járjon közbe érettünk a Menyeyei Atyánál, s esdekелjen ki Tőle egy új rózsacsodát: hogy mindenkinek jusson egy darab jóízű kenyér s a kenyér nyomán fakadjon ki a szivekből az önzetlen szeretet virága. Szent Erzsébet példát adott nekünk az irgalmaságra, higyjétek el, ma is csak a szeretet s az emberi lélekület tudja megváltani ezt a gyűlölködő világot!

Kard és lilom

Egy üde kép az ősmagyar homályon:
Káprázat-é, vagy értelmes való?
Fehér valóság, oly szép, mint az álom,
Mebúsult korra hittel szárnyaló;
A messze multból dal csendül szívembe:
Egy szent királynak volt egy szent fia, —
S mint mikor éjre hajnal száll derengve,
Elöttem áll egy ifjú dalia.

Csak kandikálj az erdő rejtekébe,
Bújósdit játszó pajkos napsugár;
Királyfi jár ott, Árpád nemzedéke,
Liljomként ékes, tölgyszálként sudár;
Nyomán ősz Gellért lépdegél vidáman,
Dúdolni halkán, új nótát se rest, —
Igy fénylik együtt Isten templomában
Honvédő kard és megváltó kereszt.

— Jár a királyfi erdő csendes árnyán,
 Őt tükröztén ott minden földi szép,
 Harmatgyöngyökből tündöklő szivárvány
 Ragyogja vissza lelke hőszinét;
 Harangvirágok hajlongnak feléje,
 És neki zeng-zsong minden lombos ág,
 Rá napsugár is mintha dalt zenélné:
 Üdvözlégy, tesvér, földi tisztaság!

Növeszt az Isten szálfát és virágot,
 S egygé csodázhat tölgyet s liljomot;
 E képet lásd, ha szárnyas ifjúságod
 Lidérctüzek közt árván imbolyog;
 Tölgy büszke törzse, liljom tiszta kelyhe
 Nagy magyar útra kettős nevelő:
 Az ősi példát lelkeddé lehelve
 Új szárnyat ad, mint szépség és erő.

És kell a példa: hős erő a karba,
 És kardos kézbe kell a liljom;
 Mocsárba tévedsz, új idő magyarja,
 Ha sárba vész a tiszta ősi nyom;
 A lópvirág is napsugárra szomjas
 És hímes selymű rét után sóhajt —
 Nehéz úton, hogy vidáman dalolhass,
 Kelő hajnaltól tanulj zengni dalt!

Harangszó kondul, Lélek hirdetője;
 Egy szent királynak volt egy szent fia;
 Hogy eszményképül lengjen új időkre,
 Az ég rendelte ifjan hálnia;
 A képzelet most patyolatba vonja
 Tavaszkorának minden virtusát,
 Hogy ez rázúgjon minden Trianonra,
 Mint diadalmas magyar ifjúság...

— Királyfi jár a bús magyar határon,
 Halk álom szárnyán értelmes való:
 Van ifjúság és szent a tavasz-álom,
 S van földi érzés égre szárnyaló;
 A bús jelent az ősi mult igézi,
 Hogy meg ne rendülj, magyar Ilion. —
 Két fegyver kell itt szebb jövőt idézni:
 Erő és szépség — kard és liljom...

Sajó Sándor.